

LBRIS

We know
books

IANA STROE

Când zeii
se joacă cu tine

SIONO
EDITURA
București, 2023

Cuprins

Prolog	7
Introducere	27
Despre copilărie și viață sănătoasă	33
Diagnosticul șocant	42
Sfârșitul unei vieți, construirea uneia noi	48
Am ajuns și la operație	50
Puterea fantastică a gândului colectiv	57
Prima cură de citostatice	63
Cu perucă sau nu?	71
Priveam în oglindă o străină	79
Iubirea de sine	85
Suferințe și frustrări fizice și psihice	89
Recidiva poate apărea când te aștepti mai puțin	95
Relaxarea și meditația	100
O nouă operație, o nouă atitudine	109
Doi pași înainte, trei înapoi	125
Tratament fără folos	134
Cum am scăpat de frica de moarte	137
Capcanele așa-ziselor soluții și deziluzia provocată de ele	142
Există soluții, trebuie doar să le cauți și să te deschizi către ele	147
Cum mi-am recuperat curajul	150

Vreau și pot!	156
Ceea ce gândești, determină evoluția stării tale	159
Alternative ce pot ajuta	161
Lecția de vulnerabilitate	169

Texte/gânduri/trăiri

Ce poate însemna pentru două suflete iubirea	173
Vreau. Pot. Hai că pot.	176
Durere sfâșietoare	180
Forța din noi	183
Când Zeii se joacă cu tine	187
Când dispare unul dintre „noi”	190
Ignor tija din spate și visez la munte	194
Dimineață de weekend	197
Orice femeie are nevoie de iubire	201
Ne putem modifica destinul?	205
Cum te încarci energetic cu mare ușurință?	207
Coșmar sau realitate?	210
Agonie și extaz? Nu te lăsa prada sentimentelor!	214
Zvâcniri rebele sau dragoste de viață	218
Obiceiuri nocive	223
Evenimente	229

Prolog

Sâmbătă, 12 martie 2010

Ca în fiecare dimineață, Dana se trezește cu câteva minute înainte de a suna ceasul. În spatele pleoapelor somnoroase păstrează imaginile proaspăt visate. Sunt peisajele din weekendul trecut, încă vii în suflet. Simte energia fantastică pe care a trăit-o privind panorama munților și a văilor scăldate în soare, energie ce o face să urce cu multă ușurință, ca în zbor, către Cabana Omu.

În ciuda faptului că merge cu un grup de alpiști mai bine antrenați, pe traseu Dana deschide coloana, încercând să-și înfrâneze din bucuria și energia ce ar propulsa-o fără efort să ajungă și mai repede în vârf. Pentru că regula muntelui este sfântă: nu te desparți de grup, nu te îndepărtezi și nu lași în urmă pe cei ce merg mai încet.

„Doamne, ce frumusețe!” zâmbește, retrăind momentele. „Într-adevăr, muntele are o energie specială, mă face să nu simt niciun pic de oboseală, până și rucsacul pare foarte ușor.”

Într-un moment de avânt, aruncă pilota și se ri-

dică pe marginea patului. Din baie se aude apa la duș, curgând. Vioaie, merge la bucătărie să prepare cafeaua și micul dejun. Apoi, rând pe rând, îi trezește pe cei doi copii și îi aduce la masă.

Fetița, la cei cinci ani jumătate, deja obișnuită cu plecările pe munte, sare din pat plină de bucurie. Băiețelul, mai mic, de nici doi ani, moțăie pe scaun cu o banană în mână.

Dana își strânge părul bogat și ondulat într-un coc și intră în duș fredonând ușor. Umple buretele de spumă și începe să-și frece corpul rapid. Ceața, brațele, pieptul. Ridică mâna și săpunește bine axila stângă. O gălmă-i atrage atenția. Mirată, o pipăie cu degetele. E destul de mare, de dimensiunea unei mingi de ping-pong. Intrigată, palpează atentă locul, fără burete. Degetele alunecă pe pielea impregnată de spumă. Nu simte nicio durere.

„Ieri nu o aveam sau cel puțin nu am simțit-o, poate era mai mică umflătura”, gândește contrariată. Verifică locurile în care știe că se găsesc ganglioni limfatici. Nu simte nimic inflammat.

Se îmbracă rapid și urcă în mașină. E ziua soțului și, oameni de munte cum sunt, au organizat cu prietenii o petrecere la o cabană din Bucegi.

În grupul cu care pleacă să petreacă sunt mai mulți medici, de diferite specialități. Alege să vorbească cu una dintre prietene, medic neurolog. Alegerea ei este extrem de potrivită. Deși încă

tânăra, doctorița dă dovadă de multă diplomatie și se poartă ca un adevărat profesionist, ferindu-se să se avânte în supoziții gratuite:

– Nu amâna, îi spune, fără să-i dea detalii sau posibile variante de diagnostic, luni dă telefon și programează-te la medicul ginecolog. El va ști exact cum să te îndrume.

Îngrijorată de faptul că „mingea de ping-pong” nu se retrage, luni dimineață, Dana îl sună pe medicul ginecolog, iar acesta, după ce o ascultă atent, o trimite, tot fără niciun comentariu, direct la mamografie. La o săptămână distanță, fugind între două întâlniri, după ce pierduse deja o programare din cauza orarului prea încărcat, ajunge să facă mamografia.

Era prima dată când făcea o analiză de acest fel. Pe vremea aceea mamografiile se făceau după vârsta de patruzeci de ani.

Așteptând pe scaun rezultatul, cu gândul mai mult la ce avea de făcut la birou decât la doctor, tânăra femeie aude pentru prima dată termenul de „carcinom mamar”.

În momentul în care cere explicații, simte cum încăperea începe să devină tot mai mică, iar doctorița, cu mamografia-n mână, din ce în ce mai înaltă. Vorbele ei, pe măsură ce-i explică ce se întâmplă, devin tot mai greu de înțeles. Singurul lucru clar este finalul, când o trimite să facă rapid

și o ecografie într-un cabinet alăturat.

– Dar nu am trimitere și pentru ecografie.

– Nu mai contează, trebuie să faci neapărat o ecografie, răspunde aceasta, luând-o de mână și ducând-o în alt cabinet.

Câteva minute mai târziu află că „sânul stâng nu mai poate fi salvat, trebuie scos cu totul”.

„Cum adică nu mai poate fi salvat? De ce să fie salvat?” continuă ea să se întrebe intrigată.

Gânduri neînțelese, fără început și fără sfârșit, se întortocheau în mintea ei, căutând un răspuns, fără să știe încotro să o apuce. Simțea aproape fizic această frământare, acest cumul de întrebări ce căutau desperat un răspuns. Avea senzația că îi pocnește capul de atâta freamăt interior.

– Sânul e plin de noduli ce au structura modificată.

– Dar de ce trebuie scos? întreabă Dana, năucită de noile informații.

– Ai cancer și, la cum arată, probabil este o formă invazivă, răspunde cu empatie în glas doctorița.

Dana privește prin ea. Are senzația că doctorița devine ireală. Cu un efort de concentrare, încearcă să înțeleagă despre ce îi vorbește și mai ales despre cine. Primește informațiile ca prin ceață, de parcă nu este vorba despre sânul ei.

Este prima oară când aude un astfel de

diagnostic și sub nicio formă nu poate înțelege că ea e subiectul discuției. Până atunci auzise despre cancer doar în filme, iar la persoanele din jur, doar la cele în vârstă, de peste șaptezeci de ani.

Acum cineva pronunța aceste cuvinte adresându-i-se direct. Dar ea se simțea perfect sănătoasă, terminase de alăptat al doilea copil de mai puțin de un an, mergea pe munte, făcea sport și muncea mult, fără să simtă oboseală. Ba dimpotrivă, era plină de energie, avea senzația că poate mișca munții.

Și acum vine cineva și îi spune că ceva nu este în ordine în corpul ei. Ceva grav, atât de grav încât trebuie scos cu totul.

Deși aparent știa ce înseamnă diagnosticul, era foarte departe de a realiza ce i se întâmplă.

Părăsește cabinetul aproape amețită de cele aflate și, în mașină, cu rezultatele în mână, simte cum lacrimi timide încep să-i curgă pe obraji. Rapid își revine, pornește mașina și, înarmată cu ecografia și mamografia, merge direct la medicul ginecolog. Acesta, după ce privește rezultatele, cere părerea unui alt medic din spital și împreună decid că este nevoie urgentă de o biopsie.

Fiind un spital specializat pe maternitate, medicii vor ca această biopsie să fie făcută de un anumit profesor, care, din păcate, lipsea din spital pentru câteva zile, fiind plecat la un congres.

Era deja după-amiază și nu mai avea sens să se întoarcă la birou. „Oricum nu mă mai pot concentra”, își spune Dana în gând. O sună pe șefa, dar și prietena ei, și îi povestește pe scurt ce s-a întâmplat. Apoi, cu emoție, apasă butonul de apelare rapidă a soțului. Când acesta răspunde, simte cum se destinde ușor.

– Ce faci, ai treabă? întrebă ea aproape în șoaptă. Poți veni puțin să ne vedem în parc?

– Pot să ies un pic. Dacă vrei, mergem să mâncăm ceva împreună, eu unul nu am avut timp decât să ciugulesc niște nimicuri.

– Nu, hai să ne întâlnim în parc, în zona heleșteului.

– OK, ajung în jumătate de oră. Te sărut.

Acolo, pe o bancă, i-a spus ce a aflat. Fără lacrimi, Dana i-a relatat cele întâmplate, de parcă n-ar fi fost vorba despre ea. După ce a terminat, s-au îmbrățișat prelung și s-au sărutat. Apoi, de mână, au plecat în tăcere spre casă, fiecare în sinea lui încercând să înțeleagă ce li se întâmplă. Aflați în fața unei mari necunoscute, despre care nu știau nici măcar niște elemente de bază, viitorul lor era imposibil de estimat și de înțeles.

Urmează zile de căutări febrile. La prieteni, pe site-uri, peste tot. Caută medici, soluții, informații, pași de urmat, experiențe. Cum puținele bloguri găsite pe această temă sunt fără informații

și pline de pesimism, dând senzația că nu mai există nicio șansă pentru viitor, decid să nu le mai acceseze. Citesc doar articole medicale, încercând să își facă o imagine a ceea ce urmează. Vorbesc cu prieteni medici care, chiar dacă nu sunt de specialitate, știu să îi îndrume sau măcar să îi pregătească pentru viitor.

– Nu știu ce să fac, unde să merg să fac biopsia, îi spune într-o dimineață șefei ei. Îmi este clar că medicii de la maternitatea unde am născut nu sunt prea încântați să o facă. E și firesc, nu se încadrează în specialitatea lor. La oncologie este o listă lungă de așteptare pentru programări, iar eu nici măcar nu am un medic oncolog. Și timpul trece. Înțeleg că nu este bine să amân investigațiile. Nu știu de unde și cum o să o apuc.

– Am o prietenă care știe un medic foarte bun la Viena, care ne poate ajuta să ajungi rapid la un medic. Sun și te programez?

– Să merg așa, la Viena, fără să cunosc pe nimeni, îmi pare tare ciudat. Mă simt pierdută, unde să merg în Viena? se întreabă Dana.

Dar blocajul în care se afla a făcut-o să își înfrângă teama și să îi răspundă așa cum niciodată nu s-ar fi gândit.

– Sună, spuse cu îndoială în glas, dar hotărâtă să nu mai amâne. Între timp caut un medic aici care să îmi spună exact ce este cu mine și ce

tratament trebuie să urmez.

În câteva zile Dana era la Viena, pentru biopsie. Medic în țară, din păcate, încă nu găsisse.

Undeva, în spatele cunoscutului Spital Universitar, pe niște străduțe cu case mari, tipice Imperiului Austro-Ungar, împreună cu soțul ei, găsește cabinetul. Medicul, o persoană extrem de impozantă și distinsă, le întinde mâna zâmbind și îi pofteste înăuntru.

După o scurtă conversație, Dana este invitată în spatele unui paravan, la consult. Nu i s-au mai palpat sânii de când a născut. Atent la ce face, medicul descrie cu glas tare, ca să poată auzi și soțul, fiecare constatare pe care o face, pe măsură ce o palpează.

– Sunt foarte mulți noduli. Unii mari, alții mai mici. Este adevărat că nu se simt ușor la palpare pentru că ai sânul dens și sunt plasați sub mame-lon. Experiența, însă, îmi spune că sunt mulți, nu doar unul, așa cum se simte la prima vedere. Voi face biopsia în cinci locuri, pentru a avea o imagine cât mai clară.

Apoi se așază la birou și privește atent investigațiile aduse de cei doi.

– Este clar că sânul trebuie extirpat. Întrebarea este cât de mult este prins și din mușchiul de pe piept și din glandele limfatice.

Urmează un tir de întrebări din partea lor.

Dana are o mică agendă în care are deja notate întrebările ce îi frământaseră până atunci, dar, pe măsură ce discuția avansează, cei doi descoperă că au și mai multe necunoscute. Medicul le mărturisește că este prima lui pacientă româncă și, realizând că nu au nici cea mai mică informație despre ceea ce urmează să se întâmple și fiind și ultima pacientă programată, le acordă mult timp în plus peste consultație. Astfel, mai bine de o oră, cu răbdare, medicul le răspunde detaliat la toate întrebările. La final, le menționează pașii ce trebuie respectați pentru a se pregăti de operație.

– Pentru operația de mastectomie, protocolul cere ca, pe lângă ecografie și mamografie, să ai o analiză RMN și o tomografie. Și, în funcție de acestea, este posibil să fie nevoie și de o analiză scintigrafică. Pe baza lor, împreună cu rezultatul de la biopsie, se poate lua o decizie a planului de tratament, cât și a momentului în care se face operația.

După mai bine de o oră, năuci de cele aflate, cei doi încep să aibă o imagine mult mai clară a ceea ce e foarte posibil să urmeze. Pentru prima oară, amândoi realizează că viața lor se va schimba complet. Iar viitorul, total neclar pentru ei, îi sperie mai mult decât cele spuse de medic.

Tăcuți, ținându-se de mână, intră în hotelul

unde au rezervarea. Încercând să creeze o atmosferă de vacanță sau, poate în virtutea faptului că pentru ei a merge la Viena însemnase până atunci doar vacanță, au ales un hotel vesel, cu camere decorate cu specific diferit, în funcție de țara reprezentată. Camera lor este cu specific mexican. Pe pereți stau atârdate obiecte viu colorate: un sombrero, un poncho, dar și un jug pentru boi.

Dana, ca în transă, se așază pe marginea patului și, cum jugul stă atârnat pe perete chiar în fața ei, rămâne cu ochii fixați pe el și începe să plângă cu spasme. Pentru prima oară de la aflarea diagnosticului se lasă copleșită de durere. Imaginea jugului de pe perete pare o reflexie a ceea ce gândește și simte. Înhamată, fără scăpare, împinsă pe un drum necunoscut, extrem de dificil. Reprezentarea animalelor din pictura „Car cu boi” de Nicolae Grigorescu se suprapune în imaginația ei cu iluzia trăirilor viitoare. Ea, în viitor, se închipuie ca un animal chinuit de greutatea a ceea ce trebuie să ducă în spate și sleit, în același timp, de arșița verii redată în tablou. Cu privirea agățată de imaginea jugului, într-un final adoarme în brațele soțului.